

TOROSLAR ŞİFA HATUN MTAL

ANNELER GÜNÜ HEYECANI

ŞİFA HATUN MTAL
SAĞLIK ELÇİLERİ

MAYIS - 2022

Kadromuz

Editör

Gülay KARATOBAK

Yönetmen

Mişlin BAİKOĞLU

Sanat Yönetmeni

Savaş ÇOBAN

Sanat & Tasarım

Gülay KARATOBAK

Savaş ÇOBAN

Fotoğraflar

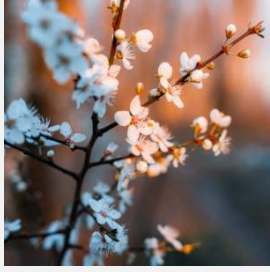
Makbule KUŞ

Dergi Tasarım

Savaş ÇOBAN

ÖZHAN GÜNÖZ

**ŞUNA
İNANMAK
LAZIMDIR
Kİ DÜNYA
YÜZÜNDE
GÖRDÜĞÜMÜZ
HER
ŞEY
KADININ
ESERİDİR.**

**MUSTAFA
KEMAL
ATATÜRK**

İçindekiler

4

**Dünyanın Kanatsız
Melekleri**

8

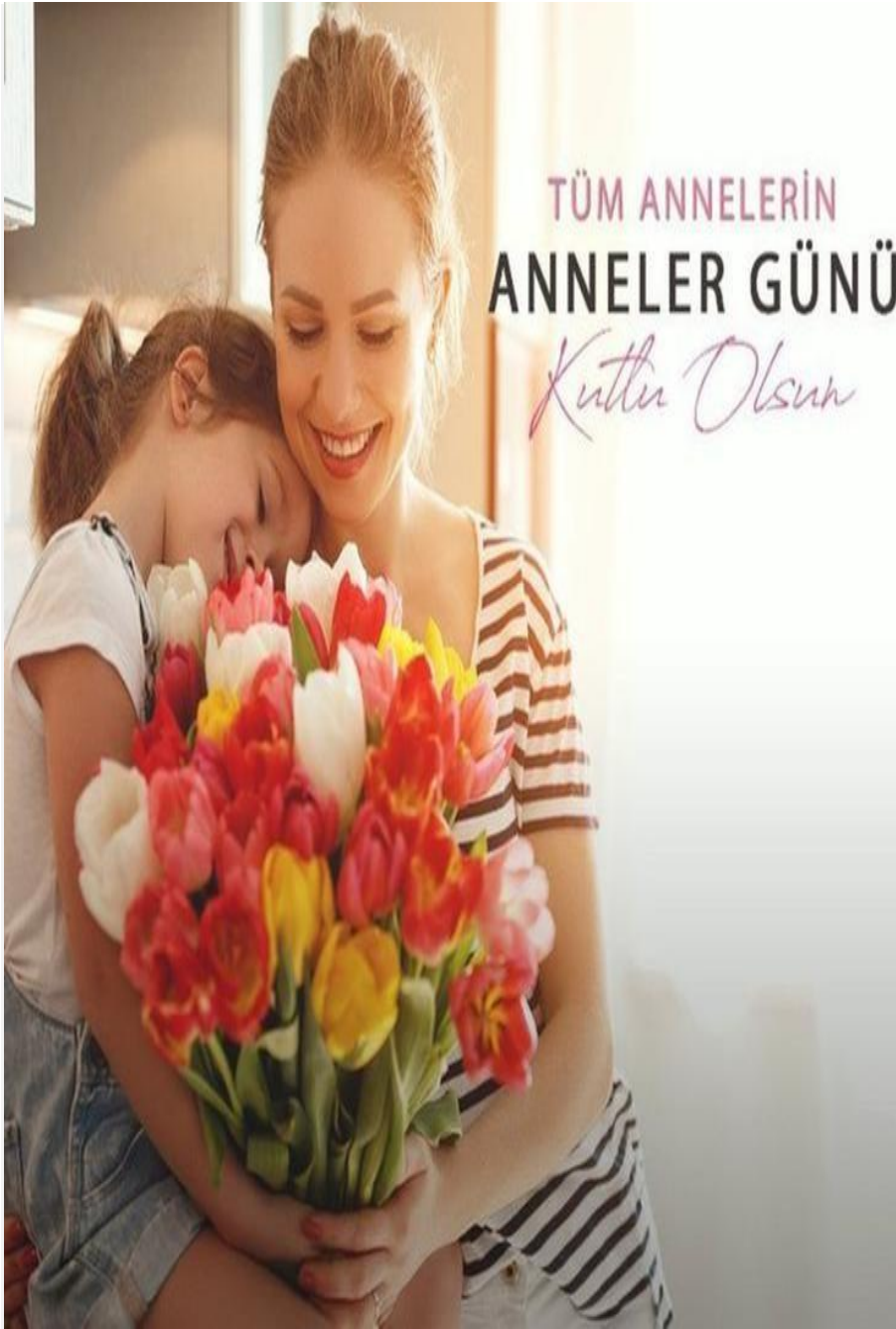
Anneme

Annem	9
Anne	11
Nisan 2022 Etkinliklerimiz	12
İki Güzel Ana Tanırım	15

5

**Annelerde
Ölür**

Dünyanın Kanatsız Melekleri

Sevgiyle büyüten
Her daim gülümseten
Asla üzmeden, incitmeden
Bizleri dünyaya getiren
Dünyanın Kanatsız Melekleri Anneler

Bizleri yedirip içiren
Özveriyle sabredip büyüten
Her şeyi öğreten
Dünyanın Kanatsız Melekleri Anneler

Bizlerin iyi kileri olan
Ayakta durmamızı sağlayan
İlk adımlarımızda yanımızda olan
Dünyanın Kanatsız Melekleri Anneler

İyi ki varsınız!

MELİKE KURBAN 10/B -487

ANNELER DE ÖLÜR

Bu düzeni bozuk dünyada beni tek başıma bırakmasına rağmen ona karşı içimde sonsuz bir merhamet vardı. Evet, beni cephanesiz savaşa gönderen kadın annemdi. Canım yanmasına rağmen ona acıyordum...

Bazen tek başına pazara gidip gelirken, otobüs duraklarında, mahalle aralarında görürdüm onu, o kadar kalabalığın arasında gözüm onu buluverirdi. Beni hatırlamadığından olacak ki yüzüme bile bakmıyordu. Kimi zaman üstü başı dağınık ayyaşlar gibi ağlayarak sokakları dolandır, gece olunca eline yüzüne bulaşmış hayatıyla sallanarak dönerdi evine...

Sanırım onu takip ettiğimi hiçbir zaman fark etmeyecek. Her ne kadar peşini bırakmasam da, içimde ona karşı dinmek bilmeyen bir öfke vardı. Adına hayat dedikleri, bu yaşam savaşının ortasında beni topsuz tüfeksiz bırakmasına rağmen, ben kendi yaşamımın kahramanıydım. Hiçbir zaman onun gibi aciz olmadım.

Bir ekim sabahı bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyor ve o yine kendini yollara vurmuş vaziyette. Kabanımı alıp takıldım peşine, bir çocuk parkına geldi, rüzgârın etkisiyle sallanan salıncağa baktı uzun uzun. Birden başını göğe kaldırıp acı dolu bir çığlık attı, isyan eder gibiydi. Sonra yine yürümeye başladı, neredeyse bir saattir yürüyor ben de onu takip ediyordum. Yolda gördüğü taşlara tekme atıyor, yanından geçtiği ağaçların dallarını elinin tersiyle itiyordu. O önde ben arkasında yürüye yürüye otobüs terminaline geldik. Boş olan bankın birine oturdu, sessizce etrafı izlemeye koyuldu. Peronların neredeyse hepsinin önu tıklım tıklımdı. Gelen yolcu, giden yolcu...

Aniden benim olduğum tarafa döndü, onu takip ettiğimi ilk defa bugün anladı sanırım. Ayaklarını ritmik bir şekilde yere vuruyor, parmaklarıyla da piyano çalar gibi başına vuruyordu. Ağladığı her halinden belliydi, gözyaşları yağmura karışıp gidiyordu... Bir şey arar gibi aceleci bir şekilde çantasını kurcalamaya başladı. Altın yaldızlı bir silah çıkardı çantasından. Galiba ben yanlış görüyordum gözlerimi ovuşturdum, yanağımı sıktım gerçektir.

RUKIYE İBİN

ANNELER DE ÖLÜR

Bir iki dakika elinde evirip çevirdi silahı, birden namluyu şakağına dayadı. Önünden gelip geçen kimse onu fark etmiyordu. En ufak bir tereddüde kapılmadan çekti tetiği. Art arda üç kurşun sesi, sanki üçü de beynime sıkılmış gibiydi.

Sonrasına dair hatırladığım tek şey zifiri karanlık, sanırım ben de bir ölüydüm artık...

Hayır, ölmemişim korkudan bayıldığım için hastaneye kaldırılmışım. Yatağımda doğrulmaya çalışınca başım döndü. Olanları hatırlamaya başlıyordum, annem kendini vurmuştu. Yaşıyor muydu, yoksa bir ölümüydü artık? Aniden yataktan kalkmayı deneyince koluma bağlı kablolar engel oldu. Sıkıcı hastane odasında zaman geçmek bilmiyordu. Verdikleri ilaç o kadar yavaş damlıyordu ki içimden ömür boyu burada kalacağım düşüncesi geldi geçti. Neredeyse iki saatin sonunda çıkardılar serumu, artık gidebilirdim. Çıkarırken bu hastaneye de benimle beraber başından yaralı bir kadın getirilip getirilmediğini sordum, sadece beni getirmişler. Koşa koşa terminale tekrar gittim. Her şey yerli yerinde, oldukça sakindi. Sanki burada bir kadın kendini vurmamış gibi. Önüme çıkan herkese onu soruyordum, kimse adam akıllı bir cevap vermiyordu. Sonunda dayanamayıp evine gittim. Ailesi var mıydı, yok muydu, tek başına mı yaşıyordu, nasıl bir düzeni vardı? Hepsinin cevabı karşımda duran kapının arkasında. Kapıyı kaç defa çalmama rağmen açan olmadı. Kapının tokmağına son vuruşumda gıcırdayarak aralandı. Karşımda birini görememek her ne kadar ürkütse de kapıyı yavaş yavaş ittirerek girdim içeri.

Uzun koridorun sonunda normalinden oldukça büyük çatlak bir boy aynası vardı. Salondaki kahverengi eskitme koltuklar ortamı iyice ağırlaştırıyordu. Mutfak girilemeyecek kadar kötüydü. Banyonun bembeyaz mermerinin üstü siyah saçlarla doluydu, buranın aynası da kırık. Yatak odasında sadece gri ve beyaz renkler vardı. Köşede ki aynalı dolap dikkatimi çekti ve tabi bunun da aynası kırıktı. Neden bütün aynalar kırık anlamış degilim.

ANNELER DE ÖLÜR

Dolabı açmamla beraber bir dünya fotoğraf yere düştü, bunlar benim fotoğraflarımdı. Her bir fotoğraftan en az beş tane vardı. Bu karmaşa başımı döndürüyordu. Tam çıkacakken kapının arkasındaki notlara gözüm çarptı "Her şeyi unutsam da seni unutmuyacağım, aklım seni benden alamaz, zamanın önemi yok." Bunlar bazıları. Başım gittikçe daha çok dönüyor, hiçbir şeye anlam veremiyordum. Şu an tek bildiğim şey bu evden çıkmam gerektiği. Kapıya doğru yürürken önümden bir hamam böceği geçiverdi. Kendimi dışarı zor attım, birkaç dakika soluklanıp yürümeye başladım. Tıpkı onun gibi nereye olduğunu bilmeden...

Onu takip ettiğimi, onun kızı olduğumu biliyor muydu yoksa? Fotoğraflar, o notlar aptal kadını mı oynuyordu? Off bu sorular, bu çıkmazlar garip bir sancı doğurdu...

Onu hep aradım, terminale kaç defa gidip o günü sordum, eve her dönüşümde onun evine de uğradım, bu şehirdeki bütün hastane kayıtlarına baktırdım, mezarlık görevlilerine sordum. Ne yaptıysam, kime sorduysam bulamadım. Bir daha ne pazara gidip gelirken, ne otobüs duraklarında, ne de mahalle aralarında göremedim onu.

Kırık aynaların gizemi de, aklımda ki soruların cevabı da bulunamadı. Her şeyin cevabı onunla beraber yok olup gitmişti. Ve ben yine onun başlattığı bir savaşın ortasında kalakalmıştım...

HATİCE SADIÇ

ANNEME

Bu gün seni rüyamda gördüm annem
Neredesin
Haksızlık değil mi herkes sarılırken
Hediyeler verirken annesine
Benim gidip resmine sarılıp ağlamam

O kahverengi gözlerinde bakar ve beni
Görürsün
Kızın
O kıyamadığın
Elini sıcak sudan soğuk suya
Sokamadığın kızın
Burada bak fotoğrafının başında
Bağrına basmanı dertleşmeni
Verdiğin akılları
Çok özledim annem
Kimse tutamadı
Kimse dolduramadı yerini

Hoşça kal annem
Allahaismarladık
Ben seni bir an bile unutmayacağım
Sen de beni unutma
Gözlerin yine takip etsin beni
Karış hayatıma
Kız bana
Ama yalnız bırakma
Sakin annem yalnız bırakma beni.

ANNEM

Beni dokuz ay karnında taşıyan,
Ağladığımda ağlayan,
Yoluma ışık tutan annem.
Ben geldim.
Yine geldim.
Duramadım işte evde yine, üstüme üstüme geldi duvarlar biir anda.
Ben de çıktım geldim yanına.
İçim acıyor, yüreğim parçalanıyor, nefesim yetmiyor anne.
Sen varken bir anlam, bir yaşama hevesim vardı.
Artık o da yok, yok anne.
Ne yaşama hevesim ne de anlamım kaldı.
Sen gittin gideli bıraktım her şeyi.
Uyumayı, uyanmayı, konuşmayı...
Her şeyi...
Tam 10 yıl oldu bugün
Ben hala o kara günde o acıda...
Hani demiştin ya:
"Kızım; annen giderse ömrün gider.
Annen giderse darda yetişen elin gider.
Annen giderse canın gider.
En kötüsü de çocuk kalan yanın gider." Diye.
Gitti be annem, gitti işte.
Günler, haftalar, aylar, yıllar...
Hepsi kovaladı birbirini.
Ağladım ama bağıra bağıra değil.
Sessiz sessiz.

RUKİYE İBİN

ANNEM

Sessiz hıçkırıklarımı kara geceler duydu.
Göz yaşlarımı yastığım sakladı.
Seni beyazlara sakladıkları gün, benim bittiğim gündü.
O günden sonra ne gülebildim, ne de ağlayabildim.
Çok denedim ama olmadı.
Her şey yarım kaldı.
Senin gibi, hayallerin gibi...
Seni unuttum sanma annem.
Ne seni unutacak zaman geçecek ne de geçen zaman seni
unutturmaya yetecek.
Bırakıp gittim diye unutuldum sanma.
Zaman bana alışmayı öğretti, unutmayı değil annem.
10 yıl oldu bugün annem.
Zaman geçtikçe alışırsın dediler.
Alışmaya çalıştım ama olmadı.
Acıyla yuvarlanmaya başladım.
Yuvarlandıkça daha da büyüdü.
Anlatmaya çalıştım tüm dünyaya,
Ama acım sadece gözlerimden aktı.
Neyse annem ben yine çok konuştum.
Yine geleceğim nasıl olsa.
Sadece şunu bilmeni istiyorum:
Seni her şeyden, herkesten çok seviyorum canım annem.

RUKİYE İBİN

Elif Fatma KAYA

518-10/F

ANNE

Annedir seven
Annedir bilen
Annedir büyüten
Seni seviyorum diyen

Annedir senin için
Giden gelen
Seven sevdiren
Seni seviyorum diyen

Hasan Basri OSTALAR
10-E 526

NİSAN 2022 ETKİNLİKLERİMİZ

1 TÜBİTAK 4006

2 Doğa Yürüyüşü

3 Ayın Öğrencileri

4 Bilgilendirme Semineri

5 "İşimiz Güvenlik"
Semineri

6 Meslek Liseleri Ailelerle
Buluşuyor

NİSAN 2022 ETKİNLİKLERİMİZ

TÜBİTAK 4006

AYIN ÖĞRENCİLERİ

ÖĞRENCİLERLE DOĞA YÜRÜYÜŞÜ

**Mersin Üniv. Hem. Bölümü DrEmine ÖNCÜ
ve DrSümbül VAYIS Bilgilendirme Semineri**

NİSAN 2022 ETKİNLİKLERİMİZ

“İŞİMİZ GÜVENLİK” SEMİNERİ

Meslek Liseleri Ailelerle Buluşuyor

İKİ GÜZEL ANA TANIRIM

Dünyaya geldiğim ilk andan itibaren
gözlerinde kaybolduğum anam;

İlk güldüğüm, ilk ağladığım, ilk konuştuğum
anda yanı başımda olan **nur yüzlü anam**;

Adını duyduğum anda gözlerimin dolduğu ve
kalbime özleminin şelalesinin aktığı anam;

Dünyadaki cennetim, çocuklarımın annesi
dert yoldaşım eşim;

Öfkemin, yanlışımın doğru limana ulaşmasını
sağlayan ruh eşim;

İki cihanın nimetlerinin tadı tuzu, sevincim,
huzurum eşim;

Anneler gününüz kutlu olsun...

S@V@Ş ÇOB@N

“Hiç Unutulmayacak yüz anne yüzüdür.” Hz. Muhammed (S.A.V.)

